BENDROJO TEISMO (devintoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. liepos 7 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas — Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra — Žodinis Europos Sąjungos prekių ženklas LUCEO — Absoliutus atmetimo pagrindas — Nesąžiningumas pateikiant registracijos paraišką — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktas“

Byloje T-82/14

Copernicus-Trademarks Ltd, įsteigta Boramvude (Jungtinė Karalystė), atstovaujama advokato F. Henkel,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą A. Schifko,

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

Maquet GmbH, įsteigta Raštate (Vokietija), atstovaujama advokato N. Hebeis,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2013 m. lapkričio 25 d. EUIPO ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 2292/2012-4), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp *Copernicus-Trademarks* ir *Maquet*,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas G. Berardis, teisėjai O. Czúcz (pranešėjas) ir A. Popescu,

kancleris E. Coulon,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2014 m. vasario 4 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2014 m. gegužės 15 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2014 m. gegužės 19 d.,

susipažinęs su dubliku, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2014 m. rugsėjo 4 d.,

* Proceso kalba: vokiečių.

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies tripliku, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2014 m. lapkričio 18 d.,

atsižvelgęs į Bendrojo Teismo raštu šalims pateiktus klausimus, jų atsakymus ir pastabas į kitų šalių atsakymus,

atsižvelgęs į tai, kad nė viena šalis per mėnesį po to, kai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą, nepateikė prašymo surengti teismo posėdį, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo pranešimu ir taikydamas 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 135a straipsnį, nusprendęs priimti sprendimą be žodinės proceso dalies,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2009 m. liepos 29 d. įstojusi į bylą šalis *Maquet GmbH* pagal 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1) pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą. Prekių ženklas, kurį prašoma įregistruoti, yra žodinis žymuo LUCEA LED, skirtas peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 10 klasės „operacinėms lempoms“. Ši Europos Sąjungos prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2009 m. rugpjūčio 17 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 31/2009.

2 2009 m. rugsėjo 16 d. *Copernicus EOOD* (toliau – *Copernicus*), atstovaujama A., remdamasi Reglamentu Nr. 207/2009, pateikė EUIPO paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą.

3 Prašomas įregistruoti prekių ženklas (toliau – ginčijamas prekių ženklas) yra žodinis žymuo LUCEO.

4 Prekės, kurioms prašoma registracijos, priklauso prie 10, 12 ir 28 klasių ir pagal kiekvieną iš jų atitinka šį aprašymą:

— 10 klasė: „Chirurginė, medicininė, odontologijos ir veterinarijos aparatūra ir instrumentai, galūnės, dirbtinės akys ir dirbtiniai dantys; ortopedijos gaminiai; žaizdų siuvimo medžiagos“;

— 12 klasė: „Lengvieji automobiliai, priskirti 12 klasei; motociklų ratai, priskirti 12 klasei; motociklai, priskirti 12 klasei, mopedai, priskirti 12 klasei; traktoriai, priskirti 12 klasei; kempingo automobiliai ir gyvenamosios priekabos, priskirti 12 klasei; oro transporto priemonės, priskirtos 12 klasei; kosminiai laivai, priskirti 12 klasei; bėginės transporto priemonės, priskirtos 12 klasei; vikšrinės transporto priemonės, priskirtos 12 klasei; vandens transporto priemonės, priskirtos 12 klasei; transporto priemonės amfibijos, priskirtos 12 klasei; ligonių krėslai; neįgaliųjų vežimėliai; golfo vežimėliai; vaikų vežimėliai; variklinių transporto priemonių dalys, priskirtos 12 klasei, t. y. kėbulų dalys; laikymo sekcijos; varikliai; važiuoklės komponentai, ypač stabdžių dalys; spyruoklės; šutintuvai; vairas; ratų pakabos; ratai; padangos; stebulių gaubtai; ratlankiai; ašinės pakabos; pavaros komponentai, būtent grandinės; pavarų dėžės; pavarų velenai; variklinių transporto priemonių priedai, priskirti 12 klasei, būtent prikabinimo įranga; stogo bagažinės, bagažo talpyklos, naudojamos bagažui transporto priemonėse vežti, vaikiškos kėdutės, brezentas; grandinės nuo sniego“;

— 28 klasė: „Gimnastikos ir sporto prekės; žaidimai“.

5 *Copernicus* paprašė pripažinti ginčijamo prekių ženklo prioritetą, grindžiamą austriško prekių ženklo LUCEO registracijos paraiška Nr. 1533/2009, pateikta 2009 m. kovo 16 d. *Österreichisches Patentamt* (Austrijos patentų tarnyba), dėl tokių pačių prekių, kaip antai nurodytos 4 punkte.

6 2009 m. lapkričio 12 d. *Capella EOOD*, kuriai 2009 m. spalio 21 d. buvo perduota ginčijamo prekių ženklo paraiška ir kuriai atstovavo A., pagal Reglamento Nr. 207/2009 41 straipsnį pateikė protestą dėl paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED.

7 Protestas buvo grindžiamas paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą. Nors ši paraiška buvo pateikta vėliau nei paraiška įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, *Capella* reikalavo suteikti jai pirmenybę remdamasi šio sprendimo 5 punkte minėtu prašymu pripažinti prioritetą.

8 Paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo paskelbta 2010 m. kovo 1 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 39/2010.

9 Ginčijamas prekių ženklas įregistruotas 2010 m. spalio 26 d. numeriu 8554974. Į registrą buvo įrašyta, kad šio prekių ženklo prioriteto data yra 2009 m. kovo 16 d.

10 2011 m. gegužės 3 d. įstojusi į bylą šalis pateikė EUIPO prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia visoms prekėms ir paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas.

11 Šis prašymas buvo pagrįstas negaliojimo pagrindais, įtvirtintais Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte. Įstojusios į bylą šalies nuomone, pateikdama prekių ženklo paraišką, *Copernicus* buvo nesąžininga.

12 2011 m. rugsėjo 6 d. *Verus EOOD* ir 2012 m. rugpjūčio 27 d. ieškovė *Copernicus-Trademarks Ltd*, atstovaujamos A., buvo įtrauktos į Europos Sąjungos prekių ženklų registrą kaip ginčijamo prekių ženklo savininkės.

13 2012 m. gruodžio 14 d. Anuliavimo skyrius pripažino prekių ženklo registraciją negaliojančia motyvuodamas tuo, kad *Copernicus*, pateikdama registracijos paraišką, buvo nesąžininga.

14 Tą pačią dieną ieškovė, atstovaujama A., remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniais, pateikė EUIPO apeliaciją dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo.

15 2013 m. lapkričio 13 d. *Ivo-Kermartin GmbH*, kuriai taip pat atstovavo A., buvo įtraukta į Europos Sąjungos prekių ženklų registrą kaip nauja ginčijamo prekių ženklo savininkė.

16 2013 m. lapkričio 25 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas), kuris buvo adresuotas ieškovei, EUIPO ketvirtoji apeliacinė taryba apeliaciją atmetė. Ji patvirtino Anuliavimo skyriaus išvadą, kad *Copernicus*, pateikdama ginčijamo prekių ženklo paraišką, buvo nesąžininga. Šiuo klausimu Apeliacinė taryba, be kita ko, rėmėsi argumentu, kad *Copernicus* paprašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą tik tam, kad galėtų pateikti protestą dėl paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED ir iš to gauti ekonominės naudos.

Šalių reikalavimai

17 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą ir atmesti prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia;

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamą sprendimą ir grąžinti bylą Apeliacinei tarybai;

— priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

18 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

A – *Dėl ieškinio priimtinumo*

19 Ieškinio pareiškimo momentu ginčijamas prekių ženklas priklausė ne ieškovei, bet *Ivo-Kermartin* (žr. šio sprendimo 15 punktą).

20 2014 m. rugsėjo 4 d. kaip dubliko K.17 priedą ieškovė pateikė dokumentą, iš kurio matyti, kad *Ivo-Kermartin* ją įgaliojo tęsti šią bylą Bendrajame Teisme ir ginti jos ir pačios ieškovės interesus.

21 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad Europos Sąjungos teismas, atsižvelgdamas į konkrečios bylos aplinkybes, turi teisę vertinti, ar geras teisingumo vykdymas pateisina ieškinio atmetimą iš esmės, prieš tai nepriėmus sprendimo dėl jo priimtinumo (2002 m. vasario 26 d. Sprendimo *Taryba / Boehringer*, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 51 ir 52 punktai).

22 Šios bylos aplinkybėmis Bendrasis Teismas mano, kad, siekiant proceso ekonomijos, pirmiausia reikia patikrinti ieškinio dėl panaikinimo pagrįstumą ir prieš tai nereikia priimti sprendimo dėl ieškinio priimtinumo, nes ieškinys bet kokiu atveju ir dėl toliau išdėstytų motyvų yra nepagrįstas.

B – *Dėl ieškinio pagrįstumo*

23 Ieškinį ieškovė grindžia trimis pagrindais – pirmasis iš jų susijęs su Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antro sakinio pažeidimu, antrasis – su šio reglamento 76 straipsnio pažeidimu, o trečiasis – su šio reglamento 52 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.

24 Argumentais, kuriais ji remiasi pateikdama šiuos tris pagrindus, kurie iš esmės iš dalies sutampa, ieškovė siekia paneigti Apeliacinės tarybos išvadą, kad *Copernicus*, paduodama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, buvo nesąžininga. Šie argumentai susiję su Apeliacinės tarybos išvada, kad, atsižvelgiant į visas šios paraiškos pateikimo aplinkybes, reikia manyti, jog *Copernicus* buvo nesąžininga. Ieškovė taip pat išdėstė argumentus siekdama ginčyti Apeliacinės tarybos išvadų dėl tokių aplinkybių buvimo pagrįstumą ir argumentus, grindžiančius tai, kad pati įstojusi į bylą šalis buvo nesąžininga, ir tai, kad Apeliacinė taryba neatsižvelgė į šią aplinkybę.

25 Atsižvelgiant į ieškovės pateiktų pagrindų esmę ir priminus svarbias nuostatas bei teismo praktiką, reikia išnagrinėti jos argumentus, kuriais norima paneigti Apeliacinės tarybos išvadas dėl ginčijamo prekių ženklo paraiškos pateikimo aplinkybių, vėliau – argumentus, susijusius su Apeliacinės tarybos išvada dėl *Copernicus* nesąžiningumo, ir pagaliau – argumentus, susijusius su tuo, kad Apeliacinė taryba pakankamai neatsižvelgė į įstojusios į bylą šalies nesąžiningumą.

1. *Dėl svarbių nuostatų ir teismo praktikos*

26 Europos Sąjungos prekių ženklo registracijos sistema grindžiama Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 2 dalyje įtvirtintu „pirmojo pareiškėjo“ principu. Pagal šį principą žymuo gali būti įregistruotas kaip Europos Sąjungos prekių ženklas tik tuo atveju, kai tam nesudaro kliūties ankstesnis prekių ženklas (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *SA.PAR./VRDT – Salini Costruttori (GRUPPO SALINI)*, T-321/10, EU:T:2013:372, 17 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

27 Vis dėlto šio principo taikymas sukonkretintas pirmiausia Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte, pagal kurį padavus prašymą EUIPO arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje Europos Sąjungos prekių ženklo registracija pripažįstama negaliojančia, jeigu pareiškėjas buvo nesąžiningas paduodamas prekių ženklo paraišką (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *GRUPPO SALINI*, T-321/10, EU:T:2013:372, 18 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

28 Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte nurodyta nesąžiningumo sąvoka susijusi su asmens, teikiančio prekių ženklo registracijos paraišką, subjektyvia motyvacija, t. y. su nesąžiningu ketinimu arba kitu žalą sukeliančiu motyvu. Ji apima elgesį, kuris nukrypsta nuo pripažintų etiško elgesio principų ar sąžiningos komercinės ir pramoninės praktikos (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 14 d. Sprendimo *Peeters Landbouwmachines / VRDT – Fors MW (BIGAB)*, T-33/11, EU:T:2012:77, 35–38 punktus ir generalinės advokatės E. Sharpston išvados byloje *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:148, 60 punktą).

29 Norint įvertinti, ar pareiškėjas yra sąžiningas, visų pirma reikia išsiaiškinti, ar jis ketina naudoti prašomą įregistruoti prekių ženklą. Taigi reikia priminti, kad esminė prekių ženklo funkcija yra garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui atitinkamos prekės ar paslaugos kilmės tapatybę, kad jis galėtų neklysdamas atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitokios kilmės prekių ar paslaugų (2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 45 punktas).

30 Ketinimas užkirsti kelią pardavinėti prekę gali tam tikromis aplinkybėmis liudyti pareiškėjo nesąžiningumą. Taip yra, be kita ko, tuo atveju, kai vėliau paaiškėja, jog pareiškėjas įregistravo žymenį kaip Europos Sąjungos prekių ženklą neketindamas jo naudoti, o tik siekdamas užkirsti kelią trečiajam asmeniui patekti į rinką (žr. 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 43 ir 44 punktus ir 2014 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Simca Europe / VRDT – PSA Peugeot Citroën (Simca)*, T-327/12, EU:T:2014:240, 37 punktą).

31 Pareiškėjo ketinimas konkrečiu momentu yra subjektyvus elementas, kurį reikia vertinti remiantis visais nagrinėjamam atvejui svarbiais veiksniais, kurie egzistavo paraiškos įregistruoti žymenį kaip Europos Sąjungos prekių ženklą pateikimo momentu. Tokia motyvacija įprastai nustatoma remiantis objektyviais kriterijais, prie kurių, be kita ko, priskirtina komercinė logika, kuria vadovautasi pateikiant registracijos paraišką (žr. 2009 m. birželio 11 d. Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, C-529/07, EU:C:2009:361, 37, 42 ir 53 punktus).

32 Atliekant visapusišką analizę pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, gali būti taip pat atsižvelgta į ginčijamo žymens kilmę ir naudojimą nuo jo sukūrimo, komercinę logiką, kuria vadovautasi pateikiant paraišką įregistruoti žymenį kaip Europos Sąjungos prekių ženklą, ir su minėtu pateikimu susijusių įvykių chronologiją (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 14 d. Sprendimo *BIGAB*, T-33/11, EU:T:2012:77, 21–23 punktus).

33 Asmuo, kuris prašo pripažinti prekių ženklo registraciją negaliojančia ir šiuo absoliutaus negaliojimo pagrindu ketina remtis, privalo įrodyti aplinkybes, leidžiančias daryti išvadą, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininkas, paduodamas šio prekių ženklo registracijos paraišką, buvo nesąžiningas (2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *GRUPPO SALINI*, T-321/10, EU:T:2013:372, 18 punktas).

34 Ieškovės argumentus reikia nagrinėti atsižvelgiant būtent į šias nuostatas ir šią teismo praktiką.

2. *Dėl argumentų, susijusių su Apeliacinės tarybos išvadomis dėl ginčijamo prekių ženklo registracijos paraiškos pateikimo aplinkybių*

35 Ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba konstatavo, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta vykdant nesąžiningą paraiškų įregistruoti prekių ženklus teikimo strategiją, pagal kurią prašoma pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą apeinant Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnio 1 dalyje numatytą šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį ir šio reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą penkerių metų apsaugos laikotarpį. Paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo pateikta tik todėl, kad būtų galima paduoti protestą dėl paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, kurią pateikė įstojusi į bylą šalis, ir pasinaudoti dėl šio protesto atsiradusia ekonomine nauda. Paraiškų teikimo strategija, kuria vadovautasi teikiant paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, nėra tretiesiems asmenims aiški.

36 Ieškovės nuomone, šios išvados yra klaidingos.

a) Dėl išvados, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta vykdant nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją

37 Kaip nurodyta šio sprendimo 35 punkte, pirmoji aplinkybė, į kurią atsižvelgė Apeliacinė taryba, yra tai, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta vykdant paraiškų įregistruoti prekių ženklus teikimo strategiją, pagal kurią prašoma pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą apeinant šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį ir penkerių metų apsaugos laikotarpį bei siekiama suteikti ieškovei atstovaujančiam A. teisę pasinaudoti blokavimo pozicija, kad jis galėtų prieštarauti dėl trečiųjų asmenų pateiktų paraiškų įregistruoti prekių ženklus.

38 Apeliacinė taryba nustatė, kad tokia strategija egzistuoja būtent ginčijamo sprendimo 20, 25, 31, 32, 35 ir 41 punktuose. Ginčijamo sprendimo 20 punkte ji nurodė, kad *Copernicus* – tai bendrovė, turinti ryšių su A., ir kad siekiant įvertinti, ar ji elgėsi sąžiningai, reikia atsižvelgti ne tik į jos, bet ir į A. bei į kitų su juo susijusių bendrovių elgesį. Apeliacinės tarybos teigimu, per šias bendroves A. įgyvendino paraiškų teikimo strategiją, apimančią didelį skaičių registracijos paraiškų, nes jam gali būti priskirtos 2 392 vokiškų prekių ženklų paraiškos ir maždaug 750 austriškų prekių ženklų paraiškų, iš kurių kiekvienoje šalyje buvo įregistruotas daugiausia vienas (ginčijamo prekių ženklo 25 punktas). Būtent ginčijamo sprendimo 25, 35 ir 41 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad visos šios paraiškos pateiktos siekiant vienintelio tikslo – tai padarius prašyti pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą. Pagal A. strategiją nacionalinių prekių ženklų paraiškos buvo teikiamos nesibaigiančiomis grandinėmis, tačiau paraiškos padavimo mokestis nebuvo mokamas. Kai trečiasis asmuo paprašydavo įregistruoti tapatų ar panašų prekių ženklą, A. prašydavo įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą ir pripažinti jo prioritetą, remdamasis paskutine nacionalinių prekių ženklų paraiškų grandinės jungtimi. Paskui jis pateikdavo protestą dėl trečiojo asmens pateiktos registracijos paraiškos remdamasis ta registracijos paraiška. Ginčijamo sprendimo 31 ir 32 punktuose Apeliacinė taryba nusprendė: kadangi tokios aplinkybės jai žinomos tik iš bylų, kuriose dalyvauja A., tai ne atsitiktinumas, bet A. vykdomos paraiškų teikimo strategijos pasekmė.

39 Ginčijamo sprendimo 27–29, 33, 35, 36 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba išdėstė priežastis, dėl kurių manė, jog paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta vykdant nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją. Taigi ginčijamo sprendimo 27–29 punktuose ji nurodė, kad nuo 2003 m. žymenį LUCEO buvo prašoma įregistruoti kaip nacionalinį prekių ženklą tiek Austrijoje, tiek Vokietijoje ir kad nuo 2005 m. paraiškos buvo teikiamos kas pusmetį pagal schemą „kovo mėnesį Austrijoje, o rugsėjo mėnesį Vokietijoje“. Šis paraiškų teikimo kas pusmetį ritmas tiksliai atitiko šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį, taikomą prašymui pripažinti prioritetą. Šios paraiškos vėliau buvo išbraukiamos dėl to, kad nebuvo sumokamas paraiškos padavimo mokestis. Ginčijamo sprendimo 33 punkte Apeliacinė taryba konstatavo, kad tik po to, kai įstojusi į bylą šalis paprašė įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, *Copernicus* paprašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ir pripažinti jo prioritetą,

remdamasi paskutine paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus LUCEO grandinės jungtimi, t. y. 2009 m. kovo 16 d. paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą. Apeliacinė taryba iš to darė išvadą, kad A., paeiliui teikdamas įvairias paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus LUCEO, siekė gauti galimybę prašyti pripažinti ginčijamo prekių ženklo prioritetą praėjus keleriems metams po pirmosios paraiškos įregistruoti žymenį LUCEO kaip nacionalinį prekių ženklą pateikimo, kai Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnyje numatytas tik šešių mėnesių apmąstymo laikotarpis. Ginčijamo sprendimo 36 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad pats A. teigė, jog nenorėjo prekių ženklo LUCEO naudoti asmeniškai, ir kad jis negalėjo nurodyti šiuo prekių ženklu susidomėjusių klientų asmenvardžių ar pavadinimų. Ginčijamo sprendimo 35, 36 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba nusprendė, kad argumentas, jog prekių ženklas LUCEO buvo „plėtojamas“ teikiant paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus, tėra dingstis. Šiuo klausimu ji nurodė, kad elgesys, kai kelis kartus teikiamos paraiškos įregistruoti nacionalinius prekių ženklus ir neketinama mokėti paraiškos padavimo mokesčio arba jų įregistruoti, negali būti laikomas prekių ženklo plėtojimu, kaip ir nereikšmingas klasių pakeitimas kiekvienoje naujoje paraiškoje. Taip pat ji nusprendė, kad po paraiškos įregistruoti jau „atrastą“ žymenį, šiuo atveju LUCEO, pateikimo, norint priimti sprendimą jį įregistruoti kaip Europos Sąjungos prekių ženklą, nereikia kelerius metus trunkančio apmąstymo. Todėl Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad vienintelis paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą tikslas – „sukliudyti“ įstojusios į bylą šalies pateiktai paraiškai įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED.

40 Ieškovė teigia, kad šie Apeliacinės tarybos vertinimai yra klaidingi. Todėl ji pateikia argumentus, kuriais siekia ginčyti, viena, Apeliacinės tarybos išvadą dėl A. vykdomos nesąžiningos paraiškų teikimo strategijos egzistavimo ir, kita, išvadą, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta vykdant šią strategiją.

Dėl nesąžiningos paraiškų teikimo strategijos egzistavimo

41 Ieškovė ginčija Apeliacinės tarybos išvadą dėl A. nesąžiningos paraiškų teikimo strategijos, kaip aprašyta šio sprendimo 38 punkte, egzistavimo. Tą darydama, pirma, ji tvirtina, kad, kitaip, nei teigia Apeliacinė taryba, A. laikosi teisėto komercinės veiklos modelio, t. y. prekių ženklų agentūros modelio. Antra, ji teigia, kad Apeliacinės tarybos išvados, susijusios su kitų jos nagrinėjamų bylų, kuriose dalyvavo A., egzistavimu, yra klaidingos.

– Dėl argumentų, susijusių su komercinės veiklos modelio, kurio laikosi A., teisėtumu

42 Ieškovė teigia, kad Apeliacinė taryba pagal paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus, kurios gali būti priskirtos A., skaičių neturėjo daryti išvados, kad jos pateiktos siekiant vien galimybės paskui prašyti pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą. Atvirkščiai, didelis šių paraiškų skaičius yra tiesioginė jo, kaip prekių ženklų agentūros, teisėtos veiklos, kuri apima prekių ženklų, skirtų parduoti tretiesiems asmenims, portfelio sukūrimą, pasekmė; į tai Apeliacinė taryba pakankamai neatsižvelgė. Paraiškos įregistruoti nacionalinius prekių ženklus priskirtinos prie prekių ženklų plėtojimo proceso.

43 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

44 Šiuo klausimu, pirma, reikia nurodyti, kad ieškovė nepateikė argumento, kuriuo paneigtų Apeliacinės tarybos išvadą, kad norint įvertinti, ar *Copernicus* buvo sąžininga, reikia atsižvelgti ne tik į jos, bet ir į A. bei į kitų su juo susijusių bendrovių elgesį.

45 Antra, reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 34 punkte Apeliacinė taryba nurodė, jog niekas nedraudžia įmonei vykdyti prekių ženklų agentūros veiklos, taigi ir to, kad, vykdydama šią veiklą, ji teiktų paraiškas įregistruoti prekių ženklus, kurių ji pati nenori naudoti, bet ketina parduoti tretiesiems asmenims. Vis dėlto, Apeliacinės tarybos nuomone, A. veikla negali būti prilyginama tokiai veiklai.

46 Trečia, reikia atmesti ieškovės argumentą dėl to, kad viena po kitos teikiamos paraiškos įregistruoti nacionalinius prekių ženklus atitinka siekį plėtoti prekių ženklus ir tai teisėtai gali daryti prekių ženklų agentūra.

47 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, žinoma, niekas nedraudžia teisėtai įregistruoto prekių ženklo savininkui jo „plėtoti“ vėlesniu prekių ženklu ir jį keisti, kiek tai susiję su žymeniu, nurodytų prekių ir paslaugų sąrašu ar geografine apsaugos apimtimi.

48 Vis dėlto, kaip matyti iš Apeliacinės tarybos nustatytų faktų, A. paeiliui kas šešis mėnesius teikė paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus pakaitomis Vokietijoje ir Austrijoje, prieš baigiantis šešių mėnesių apmąstymo laikotarpiui, taikomam prašymui pripažinti Europos Sąjungos prekių ženklo prioritetą pagal Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnio 1 dalį. Šios paraiškos vėliau buvo išbrauktos dėl to, kad nebuvo sumokėtas paraiškos padavimo mokestis, todėl jų nacionalinės prekių ženklų tarnybos nenagrinėjo.

49 Toks elgesys negali būti laikomas teisėtu komerciniu elgesiu, bet turi būti laikomas prieštaraujančiu Reglamento Nr. 207/2009 tikslams.

50 Kaip teisingai nurodė Apeliacinė taryba, Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad paraišką įregistruoti nacionalinį prekių ženklą pateikusiam asmeniui suteikiamas šešių mėnesių apmąstymo laikotarpis, per kurį jis turi nuspręsti, ar ketina taip pat pateikti paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą tam pačiam prekių ženklui ir prekėms ar paslaugoms, kurios tapačios toms prekėms ar paslaugoms, kurioms buvo pateikta šio prekių ženklo paraiška ar kurias jos apima. Minėto reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta, kad Europos Sąjungos prekių ženklo savininko teisės paskelbiamos panaikintomis padavus EUIPO prašymą arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, jeigu penkerius metus iš eilės prekių ženklas Europos Sąjungoje iš tikrųjų nebuvo naudojamas žymėti prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas, ir nėra rimtų priežasčių jo nenaudoti.

51 Reikia konstatuoti, kad teikdamas vieną po kitos paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus tam pačiam žymeniui, skirtam prekėms ir paslaugoms, kurios priskirtos prie bent iš dalies sutampančių klasių, A. galėjo užimti blokavimo poziciją. Iš tiesų, kai trečiasis asmuo paprašydavo įregistruoti tapatų ar panašų Europos Sąjungos prekių ženklą, A. prašydavo įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą ir pripažinti jo prioritetą remdamasis paskutine paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus grandinės jungtimi ir pateikdavo protestą, remdamasis minėta Europos Sąjungos prekių ženklo paraiška. Taigi teikiant paeiliui paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus siekta užimti blokavimo poziciją ilgesniam laikotarpiui, nei Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnio 1 dalyje numatytas šešių mėnesių terminas ir net nei minėto reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatytas penkerių metų apsaugos laikotarpis.

52 Todėl reikia konstatuoti, kad A. vykdoma paraiškų teikimo strategija ne tik neatitinka Reglamento Nr. 207/2009 siekiamų tikslų, bet ir primena „piktnaudžiavimą teise“, kuriam būdingos aplinkybės, kai, pirma, nepaisant formalaus Sąjungos teisės aktuose numatytų sąlygų laikymosi, jų užsibrėžtas tikslas nepasiekiamas ir, antra, siekiama gauti naudos iš šių teisės aktų dirbtinai sukuriant jos gavimui nustatytas sąlygas (2000 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Emsland-Stärke*, C-110/99, EU:C:2000:695, 52 ir 53 punktai ir 2005 m. liepos 21 d. Sprendimo *Eichsfelder Schlachtbetrieb*, C-515/03, EU:C:2005:491, 39 punktas).

53 Ketvirta, tiek, kiek ieškovė teigia, kad parduoda portfelyje esančius prekių ženklus tretiesiems asmenims, reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 36 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba konstatavo, kad nebuvo galima nustatyti, ar yra jos pateiktomis nacionalinių prekių ženklų paraiškomis susidomėjusių trečiųjų asmenų, ir kad ieškovė nepateikė jokio argumento, galinčio paneigti šį vertinimą. Bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad jei A. tikslas būtų tik išplėsti savo Europos Sąjungos

ir nacionalinių prekių ženklų portfelį, jis būtų galėjęs apsiriboti tokių prekių ženklų registravimu, užuot teikęs vieną po kitos paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus, kurios buvo nenagrinėjamos ir vėliau išbraukiamos dėl to, kad jis nemokėdavo paraiškos padavimo mokesčio.

54 Todėl reikia daryti išvadą, kad Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, jog veiksmai, kurių ėmėsi A. ir su juo susijusios bendrovės, negali būti prilyginami veiklai, kurią gali teisėtai vykdyti prekių ženklų agentūra, tačiau jais buvo siekiama užimti blokavimo poziciją ilgesniam laikotarpiui, nei Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnio 1 dalyje numatytas šešių mėnesių terminas ir šio reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatytas penkerių metų apsaugos laikotarpis.

55 Nė vienas kitas ieškovės argumentas neleidžia suabejoti šia išvada.

56 Pirmas dalykas – reikia atmesti ieškovės argumentą, kad iš tiesų registracijos paraiškų skaičius neatitinka atskirų prašomų įregistruoti prekių ženklų skaičiaus, šis skaičius yra daug mažesnis. Šis argumentas veikiau patvirtina Apeliacinės tarybos vertinimus. Iš tiesų, norint teisėtai vykdyti prekių ženklų agentūros veiklą, nebūtina teikti daug paraiškų įregistruoti tą patį prekių ženklą, kaip tai darė A.

57 Kitas dalykas, ieškovės teigimu, yra tai, kad didelė dalis „išplėtotų prekių ženklų“ iš tiesų buvo įregistruota. Priešingai, nei tvirtina įstojusi į bylą šalis, A. ir su juo susijusios bendrovės turėjo ne 90, o 200 įregistruotų Europos Sąjungos prekių ženklų. Kiek buvo įmanoma teisiniu ir ekonominiu požiūriais, A. nuolat dėjo pastangas iki galo įregistruoti visus jo išplėtotus prekių ženklus.

58 Šiuo klausimu, pirma, dėl argumento, kad A. stengėsi įregistruoti visus jo išplėtotus prekių ženklus, pakanka nurodyti, kad, remiantis Apeliacinės tarybos išvadomis, didelė dalis registracijos paraiškų, kurios gali būti jam priskirtos, nebuvo nagrinėtos ir dėl jų nebuvo priimtas sprendimas dėl to, kad nebuvo sumokėtas paraiškos padavimo mokestis ir kad ieškovė detaliai neginčijo šių išvadų.

59 Antra, tai, kad tam tikras skaičius prekių ženklų galiausiai buvo įregistruotas A. ar su juo susijusių bendrovių vardu, nepaneigia Apeliacinės tarybos išvadų. Iš tiesų jos atskleista nesąžininga paraiškų teikimo strategija reiškia, kad, nutaręs pasinaudoti blokavimo pozicija, jis prašo įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą ir pripažinti prioritetą remdamasis paskutine paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus grandinės jungtimi.

60 Trečia, kalbant apie tikslų prekių ženklų, kuriuos galima priskirti A. arba su juo susijusioms bendrovėms, skaičių, reikia nurodyti, kad Apeliacinės tarybos išvados grindžiamos registracijos paraiškų skaičiaus ir įregistruotų prekių ženklų skaičiaus palyginimu. Net darant prielaidą, kad buvo įregistruota 200 prekių ženklų, kaip tvirtina ieškovė, atotrūkis tarp paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus skaičiaus, viršijančio 3 000, ir galiausiai įregistruotų prekių ženklų skaičiaus tebėra didelis. Bet kokiu atveju reikia konstatuoti, kad ieškovė nepateikia jokių įrodymų, leidžiančių nustatyti, kad ginčijamo sprendimo priėmimo momentu 200 įregistruotų prekių ženklų galima priskirti A.

61 Taigi šie argumentai turi būti atmesti.

62 Trečias dalykas – tai ieškovės argumentas, kad iš dalies paraiškų įregistruoti prekių ženklus tvarkymas nebuvo tęsiamas dėl to, kad padėtis rinkoje nesikeitė taip, kaip buvo apskritai tikėtasi, arba paaiškėjo, kad pasirinktas pavadinimas netiko atitinkamoms prekėms ar paslaugoms, taip pat negali įrodyti, kad Apeliacinės tarybos išvadose yra vertinimo klaidų. Tas pats pasakytina apie argumentą, susijusį su tuo, kad sudėtinga rasti žodinį žymenį kai kuriuose sektoriuose, kurie nėra nesuderinami su ankstesnėmis teisėmis. Iš tiesų šie argumentai negali pateisinti paeiliui pateikiamų paraiškų tą patį žymenį įregistruoti kaip nacionalinį prekių ženklą.

63 Todėl reikia atmesti visus ieškovės argumentus, susijusius su tuo, kad daugelis paraiškų įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus, kurie gali būti priskirti A., gali būti pateisinamos teisėtu komercinės veiklos modeliu, kurio jis laikėsi.

– Dėl kitų bylų, kuriose dalyvavo A. ir į kurias atsižvelgė Apeliacinė taryba

64 Ieškovės tvirtinimu, Apeliacinės tarybos išvada, kad jos nagrinėjamas atvejis šioje byloje (šio sprendimo 38 ir 39 punktai) nėra atsitiktinis, yra klaidinga. Visų pirma visose penkiose Apeliacinės tarybos minėtose bylose A. sužinojo apie tai, kad trečiasis asmuo pateikė paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą tik po to, kai pats pateikė paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą. Be to, pati Apeliacinė taryba paminėjo kitas tris bylas, kuriose A. grindė protestą prekių ženklu, kuris tuo momentu, kai paraišką pateikė trečiasis asmuo, jau buvo įregistruotas. Ieškovė priduria, kad šių trijų bylų egzistavimas rodo, kad A. nelaukė, kol trečiasis asmuo pateiks paraišką įregistruoti tapatų ar panašų prekių ženklą, kad pats pateiktų paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą ir prašytų pripažinti šio prekių ženklo prioritetą remdamasis paraiška įregistruoti nacionalinį prekių ženklą. Be to, Apeliacinės tarybos minėtų bylų skaičius yra nedidelis, palyginti su prekių ženklų paraiškų, pateiktų nuo 2001 m. pradžios, skaičiumi ir su didesniu nei 200 įregistruotų Europos Sąjungos prekių ženklų skaičiumi. Apeliacinės tarybos minėti penki nagrinėti atvejai yra išimtiniai ir susiklostė atsitiktinai. Galiausiai pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antrą sakinį Apeliacinė taryba turėjo prieš priimdama ginčijamą sprendimą išklausyti ieškovę.

65 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

66 Pirma, reikia išnagrinėti kaltinimą, susijusį su teisės būti išklausytam pažeidimu.

67 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antrą sakinį EUIPO sprendimai gali būti grindžiami tik tokiais motyvais ar įrodymais, dėl kurių šalys galėjo pateikti savo atsiliepimus.

68 Kalbant apie tris bylas, susijusias su prekių ženklais VORTEX, ROCKY ir FORERUNNER, kurias ginčijamo sprendimo 31 ir 32 punktuose minėjo Apeliacinė taryba, reikia konstatuoti, kad savo 2011 m. gegužės 2 d. prašyme pripažinti registraciją negaliojančia įstojusi į bylą šalis teigė, kad A. dalyvavo ginčuose dėl prekių ženklų ir nuolat rėmėsi paraiškų įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklus prioritetu nurodydamas paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus. Šiomis aplinkybėmis minėto prašymo 4c ir 6 prieduose ji nurodė didelį skaičių su šia praktika susijusių žymenų, kurie buvo žymenų VORTEX, ROCKY ir FORERUNNER dalis. Atsižvelgdama į šiuos prekių ženklus ieškovė ir ankstesni jos teisių turėtojai turėjo galimybę pateikti savo poziciją per procedūrą EUIPO.

69 Tiek, kiek ieškovė tvirtina, kad jei būtų žinojusi, jog ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba atsižvelgs į šias prekių ženklų paraiškas kaip į *Copernicus* nesąžiningumo požymius, ji būtų pateikusi daugiau argumentų šiuo klausimu, reikia priminti, kad teisė būti išklausytam, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antrą sakinį, taikoma akto priėmimo pagrindą sudarančioms teisinėms ir faktinėms aplinkybėms, o ne galutiniam administracinės institucijos ketinamam priimti sprendimui (šiuo klausimu žr. 2006 m. rugsėjo 7 d. Sprendimo *L & D / VRDT – Sämann (Aire Limpio)*, T-168/04, EU:T:2006:245, 116 punktą). Todėl šį argumentą taip pat reikia atmesti.

70 Antra, reikia išnagrinėti ieškovės argumentą, susijusį su tuo, kad šioje byloje ir trijose bylose, susijusiose su prekių ženklais VORTEX, ROCKY ir FORERUNNER, situacijos susiklostė atsitiktinai, nes A. registracijos paraiškos pateikimo momentu nežinojo apie trečiųjų asmenų pateiktas registracijos paraiškas.

71 Šiuo klausimu reikia nurodyti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnį asmuo, pateikęs nacionalinio prekių ženklo paraišką, per šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį nuo jos pateikimo datos gali prašyti pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą. Taigi per šį apmąstymo laikotarpį trečiasis asmuo teoriškai gali pateikti paraišką įregistruoti tapatų ar panašų žymenį kaip Europos Sąjungos prekių ženklą, o asmuo, pateikęs paraišką įregistruoti nacionalinį prekių ženklą, nežinodamas apie šią paraišką, savo ruožtu taip pat gali nuspręsti prašyti įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą ir pripažinti jo prioritetą.

72 Tačiau, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 42–63 punktuose, šios bylos aplinkybėmis Apeliacinė taryba turėjo teisę manyti, kad viena po kitos A. pateikiamomis paraiškomis įregistruoti nacionalinius prekių ženklus buvo siekiama užimti blokavimo poziciją, kuria jis pasinaudojo, kad prieštarautų dėl trečiųjų asmenų registracijos paraiškų. Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į tai, kad ši situacija susiklostė tik bylose, kuriose dalyvavo A., Apeliacinė taryba turėjo teisę manyti, kad tai nebuvo atsitiktinumas.

73 Nė vienas ieškovės pateiktas argumentas negali paneigti šios išvados.

74 Pirma, ieškovė teigia, kad kitaip, nei nurodo Apeliacinė taryba, kai kuriais atvejais A. protestą grindė jau įregistruotais Europos Sąjungos prekių ženklais.

75 Šis argumentas turi būti atmestas, kiek tai susiję su bylomis, susijusiomis su prekių ženklais VORTEX, ROCKY ir FORERUNNER, kurias Apeliacinė taryba minėjo savo ginčijamame sprendime. Iš tiesų šiose bylose protestas buvo pagrįstas vėlesnėmis paraiškomis įregistruoti prekių ženklus, tačiau prašymas pripažinti prioritetą grindžiamas ankstesniu prekių ženklu.

76 Taigi byloje, susijusioje su prekių ženklu ROCKY (R 2147/2010-4), ir byloje, susijusioje su prekių ženklu VORTEX (R 512/2011-4), protestas buvo pagrįstas vėlesnėmis paraiškomis įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą, bet prašymas pripažinti prioritetą grindžiamas ankstesnėmis paraiškomis įregistruoti vokiškus prekių ženklus.

77 Dėl bylos, susijusios su prekių ženklu FORERUNNER (R-2000/2010-4), reikia nurodyti, kad šioje byloje protestas pagrįstas paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą, o ne paraiška įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą. Tačiau pozicija buvo labai panaši į tą, kurios laikytasi šioje byloje, skirtumas tik toks, kad ieškovė protestą grindė tiesiogiai paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą, užuot grindusi paraiška įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą, ir prašė pripažinti prioritetą remdamasi šia paraiška įregistruoti nacionalinį prekių ženklą.

78 Todėl reikia atmesti ieškovės argumentą, kad kitoje byloje, kuri taip pat susijusi su prekių ženklu VORTEX (R 1496/2011-4), protestas grindžiamas įregistruotu Europos Sąjungos prekių ženklu. Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad šioje byloje minėtas prekių ženklas jau buvo įregistruotas dėl šio sprendimo 76 punkte minėtoje ankstesnėje byloje (R 512/2011-4) A. vykdomos paraiškų teikimo strategijos. Tad šis argumentas negali patvirtinti, kad, kiek tai susiję su Europos Sąjungos prekių ženklu VORTEX, A. nevykdė savo nesąžiningos paraiškų teikimo strategijos.

79 Antra, ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba minėjo nedaug bylų. Šiuo atžvilgiu, viena vertus, reikia nurodyti, kad Apeliacinė taryba konstatavo, jog nebuvo susidūrusi su nagrinėjamu atveju, išskyrus bylas, kuriose dalyvavo A., todėl tai, kad Apeliacinė taryba minėjo nedaug bylų, negali paneigti jos vertinimo, kad tai negalėjo būti atsitiktinumas. Kita vertus, darant prielaidą, kad kitais atvejais ieškovė galimai grindė protestą prekių ženklu, kuris buvo įregistruotas ir šios registracijos negalima sieti su Apeliacinės tarybos identifikuota nesąžininga paraiškų teikimo strategija, negali paneigti išvados, kad, kiek tai susiję su prekių ženklais VORTEX, ROCKY, FORERUNNER ir ginčijamu prekių ženklu, A. vykdė tokią strategiją.

80 Apeliacinės tarybos išvada, kad situacija šioje byloje nėra atsitiktinė, gali būti patvirtinta remiantis jos vertinimais, susijusiais su prekių ženklais VORTEX, ROCKY ir FORERUNNER, tad ieškovės argumentai, susiję su papildomais Apeliacinės tarybos vertinimais dėl prekių ženklų ANDROMEDA ir DORADO JUMP IN THE AIR, gali būti atmesti kaip nereikšmingi. Iš tiesų darant prielaidą, kad jie pagrįsti, jie negali paneigti Apeliacinės tarybos išvados, kad jos nagrinėjama situacija nėra atsitiktinė.

81 Todėl visi argumentai, susiję su Apeliacinės tarybos išvada, kad A. vykdė paraiškų teikimo strategiją, kuria siekė prieštarauti dėl trečiųjų asmenų pateiktų registracijos paraiškų, turi būti atmesti.

Dėl paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą

82 Ieškovė taip pat ginčija Apeliacinės tarybos išvados, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta vykdant nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją, pagrįstumą.

83 Šiomis aplinkybėmis reikia priminti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 39 punkte, iš Apeliacinės tarybos išvadų matyti, kad nuo 2005 m. A. paraiškas įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus LUCEO paeiliui teikė kas pusmetį pagal schemą „kovo mėnesį Austrijoje, o rugsėjo mėnesį Vokietijoje“. Apeliacinės tarybos teigimu, *Copernicus* paprašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą reaguodama į įstojusios į bylą šalies pateiktą paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED ir vienintelis *Copernicus* paraiškos tikslas – prieštarauti Europos Sąjungos prekių ženklo LUCEA LED registracijai. Taigi ji atsižvelgė visų pirma į aplinkybes, kurios rodo, kad, pirma, kol įstojusi į bylą šalis nebuvo pateikusi paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, A. tik paeiliui teikė paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus LUCEO, o po minėtos paraiškos pateikimo ji paprašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ir juo grindė protestą ir, antra, tokie veiksmai atitiko jos nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją.

84 Ieškovė mano, kad šie argumentai klaidingi. Paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą nebuvo siekiama „sukliudyti“ įstojusios į bylą šalies pateiktai paraiškai įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED.

85 Pirmas dalykas, ieškovė remiasi tuo, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą tėra teisėto komercinės veiklos modelio, kurio laikėsi A. ir kuris apima Europos Sąjungos prekių ženklų portfelio sukūrimą siekiant parduoti minėtus prekių ženklus tretiems asmenims, išraiška. Jis plėtojo ginčijamą prekių ženklą paraiškose įregistruoti nacionalinius prekių ženklus, kai keitė prekių ir paslaugų, kurioms prašė registracijos, sąrašą ir paskui jį įtraukė į savo išplėstą ir atnaujintą portfelį.

86 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

87 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, pirma, kad ginčijamo sprendimo 36 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad pats A. teigė, jog nenori naudoti ginčijamo prekių ženklo asmeniškai ir negalėjo nurodyti juo susidomėjusių klientų asmenvardžių ar pavadinimų. A. nepateikė jokio argumento, galinčio patvirtinti, kad ši išvada yra klaidinga.

88 Antra, ieškovė nepateikė jokio argumento, galinčio įrodyti, kad paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus LUCEO pateikimas paeiliui pateisinamas siekiu laikytis teisėto komercinės veiklos modelio. Priešingai, negu išdėstyta šio sprendimo 46–52 punktuose, A. veiksmai negali būti laikomi ginčijamo prekių ženklo plėtojimu, jais siekiama monopolizuoti žymenį LUCEO apeinant Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnio 1 dalyje numatytą šešių mėnesių terminą ir šio reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą penkerių metų apsaugos terminą.

89 Todėl reikia atmesti šį argumentą.

90 Antras dalykas, ką teigia ieškovė, yra tai, kad tuo metu, kai *Copernicus* paprašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ar austrišką prekių ženklą LUCEO, ji nežinojo apie paraišką įregistruoti prekių ženklą LUCEA LED, ir kad šios dvi paraiškos nesusijusios.

91 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

92 Šiuo klausimu pirmiausia reikia konstatuoti, kad ieškovės argumentas, susijęs su šiuo *Copernicus* nežinojimu, yra subjektyvus pagrindas, susijęs su pareiškėjo ketinimu paraiškos pateikimo momentu. Tačiau pagal šio sprendimo 31 punkte minėtą teismo praktiką įprastai pareiškėjo nesąžiningumas turi būti nustatytas remiantis objektyviais kriterijais.

93 Reikia taip pat konstatuoti, kad Apeliacinė taryba nustatė, jog yra objektyvių aplinkybių, aiškiai pagrindžiančių tai, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikta reaguojant į tai, kad įstojusi į bylą šalis pateikė paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED.

94 Atsižvelgiant būtent į šią teismo praktiką ir šias aplinkybes, reikia išnagrinėti argumentus, kuriuos ieškovė pateikia norėdama įrodyti, kad įstojusios į bylą šalies paraiška įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED ir *Copernicus* paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą nesusijusios.

95 Pirma, ieškovė teigia, kad tuo metu, kai buvo pateikta paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO, įstojusi į bylą šalis dar nebuvo paprašiusi įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklo LUCEA LED, todėl *Copernicus* apie tai negalėjo žinoti.

96 Reikia priminti, kad, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 38 ir 41–81 punktuose, pagal A. vykdomą nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją paraiškos įregistruoti austriškus ir vokiškus prekių ženklus buvo pateiktos siekiant užimti blokavimo poziciją, kuria jis naudojosi tam, kad prieštarautų dėl galimų trečiųjų asmenų paraiškų įregistruoti tapačius ar panašius žymenis.

97 Todėl aplinkybė, kad *Copernicus* arba A. nežinojo, kad egzistuoja paraiška įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED tuo metu, kai prašė įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO, neprieštarauja išvadai, kad ginčijamo prekių ženklo paraiška, kurios prioritetą prašoma pripažinti remiantis paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO, buvo pateikta reaguojant į paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED.

98 Antra, reikia atmesti ieškovės argumentą, kad paraiškos padavimo mokestis dėl 2009 m. kovo 16 d. paraiškos įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO nebuvo sumokėtas, nes tuo metu A. jau buvo nusprendęs prašyti įregistruoti ginčijamą prekių ženklą. Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad teikdamas devynias ankstesnes paraiškas įregistruoti austriškus ir vokiškus prekių ženklus LUCEO, A. nebuvo sumokėjęs paraiškos padavimo mokesčio ir nebuvo pateikęs paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEO pasibaigus atitinkamiems apmąstymo laikotarpiams.

99 Trečia, ieškovė teigia, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo pateikta ne reaguojant į įstojusios į bylą šalies registracijos paraišką, bet dėl to, kad ėjo į pabaigą apmąstymo laikotarpis, taikomas norint prašyti pripažinti Europos Sąjungos prekių ženklo prioritetą.

100 Šis argumentas taip pat neįtikina.

101 Viena vertus, reikia pabrėžti, kad, kalbant apie ankstesnes paraiškas įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus LUCEO, reikia pasakyti, jog A. praleido šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį ir nepateikė paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą, o pateikė tik kitą paraišką įregistruoti nacionalinį prekių ženklą, kad galėtų išlaikyti turimą blokavimo poziciją.

102 Kita vertus, reikia konstatuoti, kad požiūris, jog baigiantis šešių mėnesių apmąstymo laikotarpiui reikia patikrinti, ar tapačių ar panašių prekių ženklų paraiškos buvo pateiktos, visiškai priskirtinas prie A. paraiškų teikimo strategijos. Iš tiesų paeiliui teikiant paraiškas įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus LUCEO ir buvo siekiama užimti blokavimo poziciją, kad būtų galima prieštarauti dėl paraiškų įregistruoti tapačius ar panašius prekių ženklus, kurias gali pateikti tretieji asmenys. Siekiant pasinaudoti šia blokavimo pozicija ar ją išlaikyti, būtų pakakę prieš baigiantis atitinkamiems apmąstymo laikotarpiams patikrinti, ar tretieji asmenys pateikė paraiškas įregistruoti tapačius ar panašius prekių ženklus.

103 Todėl visi ieškovės argumentai, kuriais siekiama įrodyti, kad tuo metu, kai *Copernicus* paprašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, ji nežinojo apie paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, turi būti atmesti.

104 Trečia, ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba pakankamai neatsižvelgė į tai, kad *Copernicus* taip pat galėjo pateikti protestą remdamasi 2009 m. kovo 16 d. paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO, ir tai būtų buvę pigiau ir patikimiau.

105 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šį argumentą.

106 Šį argumentą taip pat reikia atmesti.

107 Iš tiesų jis negali paneigti požymių, patvirtinančių, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo siekiama „sukliudyti“ paraiškai įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED. Ieškovė teisingai remiasi tuo, kad protestas galėjo taip pat būti grindžiamas tiesiogiai 2009 m. kovo 16 d. paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO, kaip ieškovė padarė šio sprendimo 77 punkte minėtoje byloje, susijusioje su prekių ženklu FORERUNNER (R 2000/2010-4). Tačiau reikia konstatuoti, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo galima sustiprinti A. turimą poziciją, blokuojančią įstojusios į bylą šalies veiksmus, nes, kaip Europos Sąjungos prekių ženklas, jis apima visą Europos Sąjungą ir leidžia prieštarauti dėl nacionalinio prekių ženklo registracijos taip pat Sąjungos valstybių narių prekių ženklų tarnybose.

108 Todėl nė vienas ieškovės pateiktas argumentas negali įrodyti, kad Apeliacinės tarybos išvados, jog paraiška įregistruoti prekių ženklą priskirtina prie A. vykdomos nesąžiningos paraiškų teikimo strategijos ir ja buvo siekiama „sukliudyti“ įstojusios į bylą šalies pateiktai paraiškai įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, klaidingos. Priešingai – *Copernicus* elgesys, susijęs su ginčijamu prekių ženklu, aiškiai parodo, kaip veikia A. vykdoma nesąžininga paraiškų teikimo strategija, kuri dėl šio sprendimo 42–63 punktuose nurodytų priežasčių negali būti laikoma atitinkančia Reglamento Nr. 207/2009 tikslus.

b) Dėl ginčijamo prekių ženklo naudojimo

109 Antroji aplinkybė, į kurią atsižvelgė Apeliacinė taryba, yra tai, kaip A. naudojo ginčijamą prekių ženklą. Ginčijamo sprendimo 36 ir 43 punktuose Apeliacinė taryba nurodė, kad A. teigė, jog pats nenori naudoti ginčijamo prekių ženklo ir negalėjo nurodyti juo susidomėjusių klientų asmenvardžių ar pavadinimų, ir jis paprašė, kad įstojusi į bylą šalis sumokėtų 75 000 eurų. Iš to ji daro išvadą, kad šis prašymas sumokėti yra vienintelė galimybė panaudoti ginčijamą prekių ženklą. Todėl, jos teigimu, reikia palyginti šią sumą su bendra už ginčijamą prekių ženklą sumokėta oficialių mokesčių suma.

110 Ieškovė teigia, kad šie Apeliacinės tarybos vertinimai yra klaidingi.

111 Pirma, ieškovė ginčija Apeliacinės tarybos vertinimus, susijusius su ekonominiu ginčijamo prekių ženklo panaudojimu. Šiuo klausimu ji teigia, kad A. per protesto procedūrą nebuvo pateikusi finansinės kompensacijos prašymo. Tik laimėjusi šią procedūrą, ji paprašė įstojusios į bylą šalies

nutraukti veiksmus, kad apgintų savo teises ir nepasirodytų abejinga. Tik po to, kai įstojusi į bylą šalis pasiūlė nupirkti ginčijamą prekių ženklą už 15 000 eurų, A. paprašė 75 000 eurų sumos. Jis ramiai ir paslapčia nelaukė, kol įstojusi į bylą šalis ims naudoti prekių ženklą LUCEA LED savo prekėms ir kol ji bus panaudojusi ilgesnį laikotarpį savo prekėms, kad prašytų atlyginti žalą. Todėl klaidinga išvada, kad vienintelis ginčijamo prekių ženklo įregistravimo tikslas – išsireikalauti iš priešingos šalies pinigų. Be to, ieškovės teigimu, kitos Apeliacinės tarybos minėtos bylos, susijusios su kitais prekių ženklais, kurie gali būti priskirti A., yra paprasčiausios administracinės bylos, kurios buvo iškeltos siekiant tik užtikrinti teises į jo ar vienos jo bendrovių turimų prekių ženklų teikiamą apsaugą. Tai nėra civilinės bylos ir kitoms šalims nebuvo pateiktas joks mokėjimo reikalavimas.

112 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

113 Šiuo klausimu reikia nurodyti, kad ieškovė nepateikia jokio argumento, patvirtinančio, kad Apeliacinės tarybos išvadose, pagal kurias A. neketino pats naudoti ginčijamo prekių ženklo ir nežinomas nė vienas trečiasis asmuo, kuris būtų suinteresuotas ginčijamu prekių ženklu, yra vertinimo klaidų. Be kita ko, ieškovė nenurodo jokios aplinkybės, patvirtinančios, kad kelerius metus iki paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED pateikimo vėlesnės nacionalinių prekių ženklų LUCEO paraiškos sukėlė trečiųjų asmenų susidomėjimą. Taigi reikia konstatuoti, kad ieškovė nepateikė jokio įtikinamo paaiškinimo dėl to, kaip A. ketino naudoti ginčijamą prekių ženklą, nebent prieštarautų dėl galimų paraiškų įregistruoti tapačius ar panašius žymenis, kaip antai dėl tos, kurią pateikė įstojusi į bylą šalis.

114 Be to, argumentai, susiję, viena vertus, su tuo, kad tik laimėjęs protesto procedūrą A. paprašė, jog įstojusi į bylą šalis jam sumokėtų, ir, kita vertus, su tuo, kad jis ėmėsi veiksmų nelaukdamas ilgiau, negali paneigti Apeliacinės tarybos išvados dėl ekonominio ginčijamo prekių ženklo naudojimo. Todėl reikia pažymėti, kad bylos laimėjimas Protestų skyriuje sustiprino A. poziciją derantis su įstojusia į bylą šalimi dėl finansinio susitarimo.

115 Be to, dėl su kitais prekių ženklais susijusių argumentų reikia konstatuoti, kad ieškovė nepaaiškino, kaip A. ketino naudoti šiuos prekių ženklus, jei ne jais remtis, kad galėtų prieštarauti dėl tapačių ar panašių prekių ženklų įregistravimo ir pasinaudoti šios blokavimo pozicijos teikiama ekonomine nauda. Iš tiesų ieškovė nepateikia jokio argumento, leidžiančio nustatyti, kad A. norėjo pats juos naudoti arba kad tretieji asmenys išreiškė jais susidomėjimą. Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad bylos, kuriomis rėmėsi Apeliacinė taryba, nagrinėtos per protesto procedūrą. Iš tiesų, A. veiksmai, susiję su ginčijamu prekių ženklu, parodo, kad tuo atveju, jei jis laimėtų per protesto procedūrą, jis pasirengęs vykdyti įspėjimo dėl tapačių ar panašių žymenų naudojimo procedūras ir pradėti derybas.

116 Todėl visi kaltinimai dėl Apeliacinės tarybos vertinimų, susijusių su ekonominiu ginčijamo prekių ženklo panaudojimu, turi būti atmesti.

117 Ieškovė teigia, kad kitaip, nei teigia Apeliacinė taryba, paraiškos įregistruoti nacionalinius prekių ženklus neteikiamos nemokamai. Austrijoje dokumentų pateikimo mokestis mokamas teikiant paraišką įregistruoti prekių ženklą, nepaisant to, ar prekių ženklas galiausiai įregistruojamas. Iš viso A. sumokėtų įvairioms prekių ženklų tarnyboms mokesčių už prekių ženklų įregistravimą ir prekių ženklus, dėl kurių procedūra nebuvo baigta įregistravimu, bendra suma siekia šešis skaitmenis.

118 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

119 Šiuo klausimu reikia nurodyti, pirma, jog ieškovė nepateikė jokio konkretaus įrodymo, leidžiančio nustatyti jos sumokėtas sumas už paraiškas įregistruoti vokiškus prekių ženklus.

120 Antra, dėl mokesčių, sumokėtų už paraiškas įregistruoti austriškus prekių ženklus, reikia konstatuoti, kad ginčijamo sprendimo 40 punkte Apeliacinė taryba pripažino, kad Austrijoje pateikiant oficialų formuliarą reikia sumokėti dokumentų pateikimo mokestį. Todėl, priešingai, negu teigia ieškovė, iš ginčijamo sprendimo negalima daryti išvados, kad, Apeliacinės tarybos manymu, tokie mokesčiai nebuvo sumokėti už paraiškas įregistruoti austriškus prekių ženklus.

121 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad ginčijamo sprendimo 21 punkte Apeliacinė taryba rėmėsi tuo, kad A. paraiškų teikimo strategija buvo vykdoma „nemokamai“. Iš tiesų toks Apeliacinės tarybos vertinimas turi būti aiškinamas atsižvelgiant į išvadą, kurią ji padarė ginčijamo sprendimo 40 punkte, kuriame ji pripažino, kad už paraiškas įregistruoti austriškus prekių ženklus turėjo būti sumokėti dokumentų pateikimo mokesčiai. Kai nurodė, kad A. paraiškų teikimo strategija buvo vykdoma „nemokamai“, Apeliacinė taryba tik konstatavo, kad pagal A. vykdytą nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją jis galėjo nemokėti paraiškų įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus padavimo mokesčio, nes pagal šių dviejų valstybių narių teisės aktus nereikalaujama sumokėti paraiškos padavimo mokestį registracijos paraiškos pateikimo momentu.

122 Todėl reikia taip pat nurodyti, kad pati ieškovė pripažino, jog nemokėdama paraiškų įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus padavimo mokesčio ji galėjo sumažinti dėl paraiškų teikimo strategijos patiriamas išlaidas. Reikia konstatuoti, kad tai patvirtina Apeliacinės tarybos išvadas. Iš tiesų, kadangi pagal šią strategiją A. ir su juo susijusios bendrovės prašė įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą tik tada, kai trečiasis asmuo pateikė paraišką įregistruoti tapatų ar panašų Europos Sąjungos prekių ženklą, o jei taip nebūdavo, tik teikė vieną po kitos paraiškas įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus nemokėdami paraiškos padavimo mokesčio, jie galėjo sumažinti dėl šios paraiškų teikimo strategijos patiriamas išlaidas ir apeiti Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnyje numatytą šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį ir šio reglamento 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą apsaugos laikotarpį. Taigi, kalbant apie ginčijamą prekių ženklą, reikia pasakyti, kad A. nemokėjo jokio paraiškos padavimo mokesčio dėl dešimties paraiškų įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus LUCEO ir tik po to, kai įstojusi į bylą šalis paprašė įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, paraiškos padavimo mokestis buvo sumokėtas teikiant paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą.

123 Trečia, ieškovės argumentas, susijęs su bendra A. sumokėta mokesčių suma, negali įrodyti, kad Apeliacinės tarybos išvadose dėl ekonominio ginčijamo prekių ženklo panaudojimo yra vertinimo klaida.

124 Viena vertus, reikia nurodyti, kad net po to, kai Bendrasis Teismas nurodė pateikti įrodymus, patvirtinančius, kad A. sumokėta „bendra suma siekia šešis skaitmenis“, ieškovė pateikė tik 1957 m. *Gebührengesetz* (Įstatymas dėl mokėtinų mokesčių) 2011 m. lapkričio 11 d. redakcijos nuostatų kopiją (*BGBl*. 267/1957) ir rėmėsi tuo, kad nebegalima tiksliai nustatyti, kokia dokumentų pateikimo mokesčių suma buvo sumokėta, nes nebegalima surasti atitinkamų bendrovių apskaitos dokumentų.

125 Kita vertus, bet kokiu atveju net darant prielaidą, kad už visas A. ar su juo susijusių bendrovių atliktas registracijas ar pateiktas paraiškas įregistruoti prekių ženklą įvairioms prekių ženklų tarnyboms buvo sumokėta bendra šešis skaitmenis siekianti suma, tai negali patvirtinti, kad Apeliacinės tarybos išvados dėl paraiškų teikimo strategijos, kuria siekiama blokuoti trečiųjų asmenų pateikiamas paraiškas įregistruoti tapačius ar panašius prekių ženklus, egzistavimo, yra klaidingos. Iš tiesų tokios paraiškų teikimo strategijos komercinė sėkmė priklauso nuo, pirma, galimybės sumažinti išlaidas, patiriamas dėl blokavimo pozicijos sukūrimo iki ginčo dėl trečiojo asmens prašomos registracijos atsiradimo, ir, antra, nuo gautų pajamų, kurios viršija dėl šio ginčo patirtas išlaidas. Reikia konstatuoti, kad A. vykdoma paraiškų teikimo strategija siekiama sumažinti išlaidas dėl preliminarių registracijos paraiškų, už kurias nebuvo sumokėtas paraiškos padavimo mokestis, ir kad tik dėl ginčijamo prekių ženklo A. paprašė įstojusios į bylą šalies sumokėti 75 000 eurų, taigi bendros sumos iš penkių skaitmenų.

126 Todėl nė vienas ieškovės pateiktas argumentas negali patvirtinti, kad Apeliacinės tarybos išvada, jog vienintelė galimybė panaudoti ginčijamą prekių ženklą yra jį naudoti siekiant prieštarauti dėl paraiškų įregistruoti tapačius arba panašius prekių ženklus ir dėl šio protesto gauti ekonominės naudos, yra klaidingas.

c) Dėl skaidrumo nebuvimo

127 Trečioji aplinkybė, į kurią atsižvelgė Apeliacinė taryba, – A. paraiškų teikimo strategijos skaidrumo trūkumas. Taigi ginčijamo sprendimo 21 punkte ji pabrėžė, kad paraiškos įregistruoti prekių ženklus, kurios gali būti priskirtos A., yra neskaidrios, ir nusprendė, jog jo strategija sukėlė „painiavą intelektinės nuosavybės teisės srityje ir jos negali išnarplioti tretieji asmenys“. Ginčijamo sprendimo 51 punkte ji nurodė, kad paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą buvo pateikta tretiesiems asmenims neaiškiomis sąlygomis, kurios prieštarauja esminei prekių ženklų struktūrai, pagal kurią intelektinės nuosavybės teisėmis, su kuriomis galima susipažinti, siekiama užtikrinti teisinį saugumą.

128 Ieškovė mano, kad šie Apeliacinės tarybos vertinimai yra klaidingi.

129 Ieškovė priekaištauja Apeliacinei tarybai, kad ši, remdamasi argumentu, pagal kurį paraiškos įregistruoti nacionalinius prekių ženklus buvo slepiamos, ir kad tretieji asmenys neturėjo prie jų prieigos, nusprendė, jog egzistuoja „prioriteto spąstai“. Vartodama žodžius „prioriteto spąstai“ Apeliacinė taryba pažeidė principą, kad, norint nustatyti prioritetą ar pirmenybę, lemiamą reikšmę turi ne galimos vėlesnės registracijos momentas, bet paraiškos pateikimo momentas. Be to, „prioriteto spąstų“ nebuvo. Pirma, nacionaliniai prekių ženklai, dėl kurių pateiktos registracijos paraiškos, įtraukti į elektronines duomenų bazes, kurios yra viešos ir laisvai prieinamos. Todėl jie galėjo būti nemokamai ir be didelių pastangų surasti. Jos sprendimas prašyti įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus buvo apgalvotas, norint, kad jie būtų matomi ir kad potencialiai suinteresuoti asmenys sužinotų apie egzistuojančius prekių ženklus. Taigi įstojusi į bylą šalis žinojo arba bent jau turėjo žinoti apie 2009 m. kovo 16 d. paraišką įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO. Antra, Apeliacinės tarybos vertinimas, kad trūksta skaidrumo, nes ieškovė per dešimties metų laikotarpį keitė pavadinimus, ir kad kai kurie prekių ženklai šiuo laikotarpiu priklausė skirtingoms bendrovėms, yra nesvarbus ir bet kokiu atveju nepagrįstas.

130 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis ginčija šiuos argumentus.

131 Pirma, kiek šiais argumentais ieškovė kaltina Apeliacinę tarybą, kad ši manė, jog tretieji asmenys, kaip antai įstojusi į bylą šalis, negalėjo rasti paraiškų įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus LUCEO, pakanka nurodyti, kad ginčijamo sprendimo 42 punkte Apeliacinė taryba aiškiai išdėstė, jog išvada dėl *Copernicus* nesąžiningumo nepriklauso nuo klausimo, ar egzistuoja „nematomi prioriteto spąstai“. Todėl, kitaip, nei teigia ieškovė, ginčijamas sprendimas nepagrįstas išvada, kad tretieji asmenys negalėjo rasti paraiškų įregistruoti vokiškus ar austriškus prekių ženklus LUCEO.

132 Antra, reikia išnagrinėti, ar ieškovės pateikti argumentai gali įrodyti, kad Apeliacinės tarybos išvada, jog A. paraiškų teikimo strategija yra neskaidri, klaidinga.

133 Šiomis aplinkybėmis ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba neturėjo atsižvelgti į tai, kad prekių ženklų paraiškos ir prekių ženklai, kurie gali būti priskirti A., buvo perduoti vienai po kitos kelioms su juo susijusioms bendrovėms.

134 Šiuo atžvilgiu reikia pabrėžti, kad ieškovė, žinoma, teisingai nurodo, jog prekių ženklo, kuriuo grindžiamas ar gali būti pagrįstas protestas, savininko identifikavimas nedaro poveikio klausimui, ar yra galimybė supainioti du prekių ženklus.

135 Vis dėlto, priešingai, nei teigia ieškovė, tai nereiškia, kad šio sprendimo 38 ir 39 punktuose nurodytomis aplinkybėmis dėl teisės į prekių ženklus perdavimo vienai po kitos skirtingoms bendrovėms A. vykdoma paraiškų teikimo strategija negalėjo tapti ne taip gerai suvokiama tretiesiems asmenims. Iš tiesų dėl to buvo ne toks akivaizdus faktas, kad vienas ir tas pats asmuo A. tvarkė daug prekių ženklų paraiškų naudodamasis įvairiomis bendrovėmis ir kad tokia situacija, kaip antai susiklosčiusi šioje byloje, yra ne atsitiktinė, bet nesąžiningos paslaugų teikimo strategijos, kuri grindžiama viena po kitos teikiamomis paraiškomis įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus, pasekmė.

136 Šio vertinimo nepaneigia ieškovės argumentas, jog paraiškas įregistruoti teikiantys asmenys ir EUIPO galėjo nustatyti, kad visos šios protesto procedūros buvo pradėtos A., nes prekių ženklų tarnybų duomenų bazėse jis visais atvejais buvo minimas kaip bendrovių atstovas. Iš tiesų net darant prielaidą, kad tą padaryti buvo galima visose bylose dėl A. priskirtinų prekių ženklų ar prekių ženklų paraiškų, įskaitant paraiškas, kurios buvo išbrauktos, nes nebuvo sumokėtas paraiškos padavimo mokestis, tai visiškai nekeičia to, jog dėl perdavimo iš pirmo žvilgsnio tapo ne toks akivaizdus faktas, kad nagrinėjamos protesto procedūros yra vieno asmens vykdomos nesąžiningos paraiškų teikimo strategijos išraiška.

137 Taigi reikia taip pat nurodyti, kad nepaisydama to, jog Bendrasis Teismas nurodė ieškovei paaiškinti, kodėl buvo vienas po kito atlikti perdavimai, ji nepateikė šiuo klausimu konkrečių argumentų, o tik abstrakčiai teigė, kad tai buvo daroma dėl vidinių priežasčių, susijusių su ekonomika ir techniniu įmonės valdymu.

138 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, reikia konstatuoti, kad Apeliacinė taryba nepadarė vertinimo klaidos, kai atsižvelgė į prekių ženklų ir prekių ženklų paraiškų vieną po kito atliktus perdavimus, kaip į veiksnį, veikiantį A. ir su juo susijusių bendrovių veiksmų skaidrumą.

139 Trečia, dėl argumento, kad įstojusi į bylą šalis galėjo rasti paraiškas įregistruoti nacionalinius prekių ženklus LUCEO, reikia konstatuoti, kad Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, jog dėl paraiškų teikimo dėl vokiškų ir austriškų prekių ženklų ir dėl mokesčių nesumokėjimo jas teikiant A. veiksmai tretiesiems asmenims tapo neaiškūs. Iš tiesų aptikęs paraišką įregistruoti vokišką ar austrišką prekių ženklą, dėl kurios nebuvo sumokėtas paraiškos padavimo mokestis, trečiasis asmuo galėjo tikėtis, kad šis mokestis dar bus sumokėtas ir prekių ženklas įregistruotas. Vis dėlto jis negalėjo pagrįstai tikėtis, kad šis mokestis nebus sumokėtas ir kad tik pasibaigus Reglamento Nr. 207/2009 29 straipsnyje numatytam šešių mėnesių laikotarpiui kita paraiška įregistruoti nacionalinį prekių ženklą LUCEO bus pateikta kitoje valstybėje narėje, nes toks elgesys prieštarauja Reglamento Nr. 207/2009 idėjai dėl šio sprendimo 51 ir 52 punktuose išdėstytų priežasčių.

140 Ketvirta, dėl argumento, kad Apeliacinė taryba pažeidė principą, pagal kurį, norint nustatyti prioritetą ar pirmenybę, lemiamą reikšmę turi ne galimos vėlesnės registracijos momentas, bet paraiškos pateikimo momentas, pakanka konstatuoti, kad Apeliacinė taryba tik nagrinėjo, ar paraiškos pateikimo įregistruoti ginčiją prekių ženklą momentu *Copernicus* buvo nesąžininga, kaip tai numatyta Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte. Taigi, priešingai, negu teigia ieškovė, Apeliacinė taryba nesirėmė galimo vėlesnio įregistravimo momentu.

141 Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, reikia daryti išvadą, kad ieškovės pateikti argumentai negali įrodyti, jog buvo padaryta vertinimo klaida, kuri daro poveikį Apeliacinės tarybos argumentui, pagal kurį dėl vienas po kito atliktų prekių ženklų ir prekių ženklų paraiškų perdavimų skirtingoms bendrovėms kaitaliojimo tarp paraiškų įregistruoti vokiškus ar austriškus prekių ženklus ir jų padavimo mokesčių nesumokėjimo nesąžininga A. paraiškų padavimo strategija tapo neaiškesnė tretiesiems asmenims.

142 Be to, ieškovė pateikia argumentus, kuriais siekia ginčyti kitus Apeliacinės tarybos vertinimus dėl A. paraiškų teikimo strategijos neskaidrumo, kurie susiję su įrodymų, būtinų patvirtinti prašymą pripažinti prioritetą ir prieigą prie medžiagos, kuria grindžiamos paraiškos įregistruoti vokiškus prekių

ženklus, pateikimu. Taigi ji taip pat teigia, kad buvo pažeista Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antras sakinio nuostata, nes Apeliacinė taryba jai nesuteikė galimybės šiuo klausimu pateikti savo nuomonės. Į šiuos argumentus bus atsižvelgta šio sprendimo 152–156 punktuose.

3. *Dėl argumentų, susijusių su Apeliacinės tarybos išvada dėl* Copernicus *nesąžiningumo*

143 Būtent atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, reikia nagrinėti ieškovės argumentus, kad Apeliacinė taryba neturėjo teisės daryti išvados, jog paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikimo aplinkybės rodo, kad *Copernicus* laikytinas nesąžiningu.

144 Šiuo klausimu, pirma, reikia priminti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 37–108 punktuose, ieškovė nepateikė argumentų, galinčių paneigti Apeliacinės tarybos išvadą, kad *Copernicus* registracijos paraiška buvo pateikta vykdant nesąžiningą paraiškų teikimo strategiją, kai viena po kitos pateikiamos paraiškos įregistruoti nacionalinius prekių ženklus siekiant suteikti A. blokavimo poziciją, kuria jis naudojosi, kad prieštarautų dėl galimų trečiųjų asmenų paraiškų įregistruoti tapačius ar panašius žymenis, prašydamas pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą. Antra, reikia konstatuoti, kad nė vienas ieškovės argumentas negali paveikti išvados, kad toks elgesys neatitinka Reglamento Nr. 207/2009 tikslų, nes juo siekiama apeiti šio reglamento 29 straipsnyje numatytą šešių mėnesių apmąstymo laikotarpį ir jo 51 straipsnio 1 dalies a punkte numatytą apsaugos laikotarpį. Trečia, kaip matyti iš šio sprendimo 109–126 punktų, ieškovė nepateikė argumentų, galinčių paneigti Apeliacinės tarybos išvadą, kad *Copernicus* ketino naudoti ginčijamą prekių ženklą prieštaraudama registracijos paraiškoms, kaip antai paraiškai, kurią pateikė įstojusi į bylą šalis, ir dėl šio protesto gaudama ekonominės naudos. Ketvirta, kaip nurodyta šio sprendimo 127–141 punktuose, jos argumentai negali priversti abejoti dėl Apeliacinės tarybos išvados, kad dėl tam tikrų aplinkybių A. nesąžininga paraiškų teikimo strategija, t. y. prekių ženklų ir prekių ženklų paraiškų vienas po kito atlikti perdavimai skirtingoms bendrovėms, paraiškų įregistruoti vokiškus ar austriškus prekių ženklus kaitaliojimas ir jų padavimo mokesčių nesumokėjimas, tapo neaiškesnė tretiesiems asmenims, pagrįstumo.

145 Reikia konstatuoti, kad vien šios aplinkybės leidžia manyti, kad *Copernicus*, pateikdama ginčijamo prekių ženklo paraišką, buvo nesąžininga. Iš tiesų, kaip ginčijamo sprendimo 21 punkte teisingai nurodė Apeliacinė taryba, nesąžiningumas pasireiškia būtent tada, kai prekių ženklų paraiškomis nukrypstama nuo jomis siekiamo pradinio tikslo ir jos naudojamos spekuliuojant ar tik siekiant gauti finansinę kompensaciją. Reikia nurodyti, kad pagal bylos aplinkybes Apeliacinė taryba turėjo teisę daryti išvadą, kad A. viena po kitos teikiamomis paraiškomis įregistruoti vokiškus ir austriškus prekių ženklus LUCEO siekė užimti blokavimo poziciją, kuria naudojosi, kad prašytų pripažinti paraiškos įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą prioritetą, trečiojo asmens prašymu įregistruoti tapatų ar panašų Europos Sąjungos prekių ženklą. Taigi, kai *Copernicus* prašė įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, ji neketino naudotis jo esmine funkcija, t. y. garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui atitinkamų prekių ar paslaugų kilmės tapatybę ir leisti jam nesuklydus atskirti šias prekes ar paslaugas nuo kitokios kilmės prekių ar paslaugų (žr. šio sprendimo 29 punktą), tačiau ketino jį naudoti tam, kad neleistų įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklo LUCEA LED, kurio prašė įstojusi į bylą šalis, ir pasinaudojus savo blokavimo pozicija gauti ekonominės naudos.

146 Nė vienas ieškovės argumentas neleidžia suabejoti šia išvada.

147 Pirma, ieškovės teigimu, *Copernicus* nesiekė sutrukdyti įstojusiai į bylą šaliai pasinaudoti prekių ženklu, kurį jau naudojo. Šiuo klausimu reikia nurodyti, kad toks ketinimas yra vienas iš elementų, galinčių parodyti nesąžiningumą, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą. Tačiau, kitaip, nei leidžia suprasti ieškovė, šio ketinimo nebuvimas nedraudžia konstatuoti pareiškėjo nesąžiningumo (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 14 d. Sprendimo *BIGAB*, T-33/11, EU:T:2012:77, 20 punktą). Todėl reikia atmesti šį argumentą.

148 Antra, ieškovė teigia, kad šioje byloje nėra tretiesiems asmenims neaptinkamų prioriteto spąstų. Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 131 ir 143–145 punktuose, pagal bylos aplinkybes Apeliacinė taryba turėjo teisę daryti išvadą, kad *Copernicus* buvo nesąžininga, net tuo atveju, jei tretiesiems asmenims nebūtų neįmanoma rasti paraiškų įregistruoti nacionalinius prekių ženklus.

149 Trečia, ieškovės tvirtinimu, 2009 m. kovo 16 d. paraiška įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO jau užėmė patvirtintą teisinę padėtį ir *Copernicus* galėjo būti teisėtai suinteresuota prašyti įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ir pripažinti jo prioritetą remdamasi minėta paraiška per prašymui pripažinti prioritetą numatytą terminą.

150 Šiuo klausimu, pirma, reikia priminti, kad dėl šio sprendimo 49–52 punktuose išdėstytų vertinimų paraiškų teikimo strategija, kurią vykdant buvo pateikta paraiška įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, negali būti laikoma atitinkančia Reglamento Nr. 207/2009 idėją.

151 Antra, kiek ieškovė iš esmės nurodo, kad veikė laikydamasi Reglamente Nr. 207/2009 nustatytų taisyklių, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta, jog Europos Sąjungos prekių ženklo registracija panaikinama, jei pareiškėjas, paduodamas paraišką, buvo nesąžiningas, ir sukonkretinamas ieškovės nurodytų taisyklių taikymas.

152 Vadinasi, susiklosčius šio sprendimo 144 punkte nurodytoms aplinkybėms, Apeliacinė taryba turėjo teisę nuspręsti, kad *Copernicus*, paduodama paraišką įregistruoti ginčijamą prekių ženklą, buvo nesąžininga.

153 Todėl Apeliacinės tarybos išvada dėl *Copernicus* nesąžiningumo jau gali būti patvirtinta remiantis šio sprendimo 144 punkte apibendrintoms aplinkybėmis.

154 Šio sprendimo 142 punkte minėti ieškovės argumentai, kuriais siekiama ginčyti kitus Apeliacinės tarybos vertinimus, susijusius su skaidrumo A nesąžiningoje paraiškų teikimo strategijoje trūkumu, turi būti atmesti kaip nereikšmingi. Iš tiesų, pirma, šiais argumentais siekiama įrodyti ginčijamo sprendimo 23 ir 24 punktuose pateikto Apeliacinės tarybos vertinimo, pagal kurį, nagrinėjant kaltinimą dėl nesąžiningumo, reikia atsižvelgti į tai, kad *Copernicus* nepateikė dokumentų, kad pagrįstų prašymą pripažinti prioritetą, ir kad vienintelė aplinkybė, kad ginčijamo prekių ženklų medžiagoje kol kas nėra jokio dokumento, leidžiančio patikrinti, ar pagrįstas prašymas pripažinti prioritetą, jau priskirtina prie sąmoningo slėpimo ir neskaidrumo strategijos, klaidingą pobūdį. Antra, jais siekiama įrodyti, kad ginčijamo sprendimo 47 punkte pateikta Apeliacinės tarybos išvada, jog prašymas pripažinti prioritetą yra neskaidrus todėl, kad nebegalima susipažinti su paraiškas įregistruoti vokiškus prekių ženklus grindžiančiais dokumentais, yra klaidinga. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 143–153 punktuose, reikia konstatuoti, kad net jei ieškovės argumentai parodo, jog šiose išvadose yra vertinimo klaidų, Apeliacinės tarybos išvada dėl *Copernicus* nesąžiningumo turi būti patvirtinta.

155 Todėl ieškovės argumentas, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antrą sakinį, nes nesuteikė galimybės *Copernicus* ir vėlesniems ginčijamo prekių ženklo savininkams pateikti savo poziciją dėl galimybės susipažinti su dokumentais, grindžiančiais paraiškas įregistruoti vokiškus prekių ženklus, turi būti taip pat atmestas kaip nereikšmingas.

156 Vadinasi, tiek ieškovės argumentai, kuriais ji siekia ginčyti Apeliacinės tarybos išvadas dėl paraiškos įregistruoti ginčijamą prekių ženklą pateikimo aplinkybių, tiek argumentai, susiję su Apeliacinės tarybos išvada dėl *Copernicus* nesąžiningumo, turi būti atmesti.

4. *Dėl argumentų, susijusių su įstojusios į bylą šalies ar jos advokato nesąžiningumu*

157 Ieškovė priduria, kad Apeliacinė taryba turėjo labiau atsižvelgti į įstojusios į bylą šalies ir jos advokato nesąžiningumą. Taigi iš esmės ji teigia, kad anksčiau įstojusios į bylą šalies advokatas buvo A. partneris ir žinojo apie jo komercinės veiklos modelį. Įstojusi į bylą šalis pati buvo nesąžininga, kai prašė įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą LUCEA LED, nors žinojo apie 2009 m. kovo 16 d. paraišką įregistruoti austrišką prekių ženklą LUCEO. Atsižvelgdama į A. ir įstojusios į bylą šalies advokato santykius, Apeliacinė taryba turėjo kritiškai vertinti įstojusios į bylą šalies teiginius.

158 Pirmiausia reikia nurodyti, kad iš ginčijamo sprendimo 17 ir 18 punktų, kuriuose tvirtinama, kad A. ir įstojusios į bylą šalies advokato santykiai nelemia jos apeliacijos EUIPO nepriimtinumo, matyti, kad Apeliacinė taryba atsižvelgė į ieškovės argumentus dėl šių santykių.

159 Dėl ieškovės argumento, kad šioje byloje Apeliacinė taryba pakankamai neatsižvelgė į įstojusios į bylą šalies nesąžiningumą, reikia konstatuoti, kad jeigu įstojusios į bylą šalies nesąžiningumas būtų buvęs nustatytas, į jį turėtų būti atsižvelgta per anuliavimo procedūrą, pradėtą dėl jai priklausančio prekių ženklo, t. y. dėl prekių ženklo LUCEA LED. Tačiau šioje byloje, susijusioje su ginčijamu prekių ženklu LUCEO, kurioje Apeliacinė taryba nustatė, kad *Copernicus*, paduodama šio prekių ženklo paraišką, buvo nesąžininga, galimas įstojusios į bylą šalies nesąžiningumas negali įrodyti klaidos, darančios įtaką Apeliacinės tarybos išvadai, kad ginčijamo prekių ženklo registracijos panaikinimas yra pagrįstas. Iš tiesų, kaip ginčijamo sprendimo 22 punkte teisingai nurodė Apeliacinė taryba, negaliojimo dėl nesąžiningumo pagrindas grindžiamas viešuoju interesu ir negali priklausyti nuo asmens, prašančio panaikinti prekių ženklo registraciją, nesąžiningumo.

160 Bet kokiu atveju reikia nurodyti, kad ieškovė nepatikslina įstojusios į bylą šalies advokato „turimų žinių“, kuriomis ši galėjo nesąžiningai pasinaudoti. Iš tiesų atsižvelgiant į nesąžiningą A. paraiškų teikimo strategiją (žr. šio sprendimo 49–52 punktus), įstojusios į bylą šalies advokatas neprivalėjo atsisakyti padėti klientui prašyti įregistruoti prekių ženklą, dėl kurio gali kilti ginčas dėl žymens, su kuriuo susijusi ši strategija.

161 Dėl kaltinimo, kad Apeliacinė taryba turėjo kritiškai vertinti įstojusios į bylą šalies teiginius, reikia priminti, kad išskyrus ieškovės argumentus, kurie nebuvo nagrinėti, nes nereikšmingi (žr. šio sprendimo 154 ir 155 punktus), išnagrinėjus jos argumentus nepaaiškėjo jokio Apeliacinės tarybos padaryto Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos nagrinėti faktus savo iniciatyva ar gero administravimo principo pažeidimo. Likusi šio kaltinimo dalis turi būti atmesta pagal 1991 m. gegužės 2 d. Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalį, nes ieškovė nepatikslino, kokius Apeliacinės tarybos argumentus apima šis kaltinimas.

162 Todėl ieškovės argumentas, kad Apeliacinė taryba turėjo labiau atsižvelgti į įstojusios į bylą šalies nesąžiningumą, turi būti taip pat atmestas, tad turi būti atmesti visi argumentai, kuriuos ji pateikė grįsdama savo prašymus panaikinti ginčijamą sprendimą.

163 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą ieškinį ir nėra reikalo priimti sprendimo dėl jo priimtinumo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

164 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal EUIPO ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (devintoji kolegija),

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Copernicus-Trademarks Ltd* padengia savo, Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) ir *Maquet GmbH* bylinėjimosi išlaidas.

Berardis Czúcz Popescu

Paskelbta 2016 m. liepos 7 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.